

Král a strom

Před dávnými časy byla nebyla krásná země, pokrytá úrodnými poli, krásnými řekami a hlubokými lesy. V té zemi vládl král. Byl to mocný král, který žil ve velkém, nádherném a vznešeném paláci. Takových paláců měl ostatně více. Nechal si je postavit jeden větší než druhý. Všechny tyto paláce byly postaveny ze dřeva, protože stromy, které rostly v lesích byly mocné duby, a ty poskytovaly nejlepší materiál. Když se králi zachtělo postavit nový palác, stačilo porazit další stromy, ty opracovat a postavit z nich další krásný palác.

Ale král byl chamtivý a sobecký, a nikdy nebyl spokojen. Jakmile postavil jeden palác, už chtěl další, krásnější než ty předchozí. Král také věděl, že hluboko v lesích rostl největší a nejkrásnější dub, který kdy kdo viděl. Jednoho dne pak král dal rozkaz svým vojákům: “Zítřejší půjdete do prostřed lesů a porazíte ten největší dub. A řekněte tesařům ať jej připraví, bude z něj nový palác!”

Vojáci byli tím rozkazem překvapeni, protože věděli, že se jedná o ten největší a nejkrásnější dub. Ale král byl všemocný a jeho rozkazy musely být vyplněny.

Leč příštího rána, když se vojáci probudili, přišla velká bouře s divokým větrem, blesky a hromobitím a hustým deštěm. “V tomhle počasí přece nemůžeme jít do lesa kácet strom,” řekl vojákům jejich kapitán. “Snad je to hlas Přírody, který se nám snaží něco říct!”

“Dobrá tedy,” řekl král. “Já jen chci ten strom a klidně mohu počkat jeden den.”

A tak vojáci čekali. Ale té noci měl král sen. A v tom snu měl vidění. A to vidění bylo z ducha, krásného, tajemného zeleného ducha. A ten duch promluvil a řekl královi: “Jsem duchem dubu, který sis usmyslel porazit. Jsem duchem toho stromu, a žádám tě, abys jej neporážel neboť porazíš-li jej, zabiješ mne.”

Když přišlo ráno, vítr stále skučel a déšť stále padal z těžkých oblaků. Vojáci znovu přišli za králem a stěžovali si, že v takovém počasí nemohou jít pro strom do lesa. Král si vzpomněl na svůj sen, byl však neoblomný: “Ne, já strom chci. Ale mohu počkat ještě jeden den. Přinesete jej zítra.”

Následující noci měl král další sen. A v tom snu duch stromu k němu přišel opět a řekl: “Jsem duchem toho stromu. Jestli jej porazíš, zabiješ mne. To mi nevádí. Ale jestli zabiješ strom, zabiješ také i všechny další tvory, kteří jsou na stromu závislí. Zabiješ veverka, které tam žijí a živí se jeho žaludy. Zabiješ sovu, která žije v jeho koruně, a i další ptáky, kteří si tam každého jara staví hnízda. A zabiješ listy, které tam rostou, a hmyz, který je z listů živ, i hmyz, který žije v prasklinách kůry. Ten strom není jen strom sám o sobě; je komunitou živoucích bytostí, z nichž každá je krásná svým vlastním způsobem. A každá z nich má své místo v přirozeném řádu života stromu. Zabiješ-li strom, zabiješ i všechny ty živoucí bytosti. Je to jejich strom. Strom patří jim a oni patří stromu.”

Tentokrát král vyslyšel co mu duch stromu vypověděl. A rozmýšlel o formách života, které měl v úmyslu zničit. Když se probudil, na jeho tváři byly slzy, jak se na svůj sen rozpomínal. A když pohlédl ven z okna, viděl tam modrou oblohu a zářící slunce.

Povolal své vojáky a řekl jim: “Nové rozkazy! Jděte do lesa, najděte strom – ale neporázejte jej. Ozdobte jej!”

A tak vojáci šli do lesa se stuhami, konfetami, ozdobami a ozdobnými šperky a strom vyzdobili.

Od toho dne se strom stal stromem posvátným pro všechny lid. Lidé k němu chodí a stojí pod ním. Naslouchají větru ševlícímu mezi listy. A rozmýšlejí o všech živoucích bytostech, které jsou na stromu závislé. A chodí ke stromu proslovit své modlitby, chodí tam též o výročních a jiných významných dnech. Strom se stal pro lid stromem posvátným. Mohou k němu přinést své naděje, sny a vzpomínky. Je to teď jejich strom. Strom patří jim a oni patří stromu.